

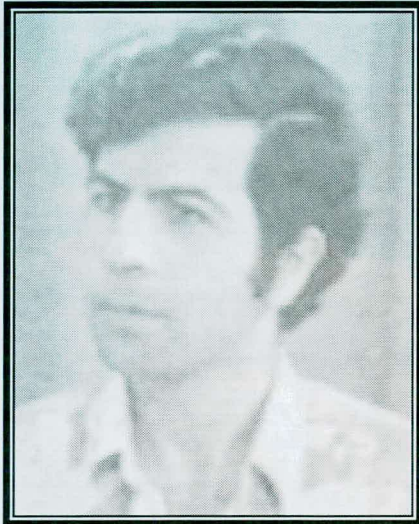

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל אליהו (אלי) אהרונוב ז"ל

בן שרה ואבנר ז"ל

נולד בטהרן

בתאריך י"ד באדר תש"י, 3/3/1950

עלה ארצה בשנת 1951

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1968

שרת בחיל השריון

נפל בעת שירותו

בתאריך י"א בתשרי תשל"ד, 7/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: C חלקה: 2 שורה: 12 קבר: 5

בן 32 בנפלו

קורות חיים

אליהו (אלי) בן הזקונים של שרה ואבנר ז"ל, נולד ביום י"ד באדר תש"י (3.3.1950) בטהרן. בהיותו תינוק בעריסה נפטר האב, במוצאי יום הכיפורים. לאחר פטירת האב החליטה האם שמקומה ומקום ילדיה בישראל. בחורף 1951 הגיעה המשפחה לישראל. לאחר תקופה קצרה במעברה עברה המשפחה והשתקעה בדירת עוני בירושלים. לפי נוהג אותם ימים משפחה שעזבה ביוזמתה את המעברה נשללו ממנה זכויות העולה לסיוע ולשיקום. לאחר לבטים רבים, קשים ומרים הוכנס אלי, כיתר הילדים ילדי המשפחה, לבית היתומים הספרדי בירושלים, ושם קיבל את ראשית חינוכו. כשגדל אלי, מעולם לא הזכיר את תקופת שהייתו בבית-היתומים. חברו לספסל הלימודים באוניברסיטה, אשר סבר שהכיר את אלי היטב, נדהם לשמוע, לאחר נפילת אלי, על תקופה זו בחייו. מספר חבר זה: "שוחחנו הרבה על תכניות לעתיד ומדי פעם היינו מספרים על תקופת השירות בצבא ועל אפיזודות שונות מהתיכון ומהאוניברסיטה. ידעתי שלאלי אין אב ושהוא נאלץ לעבוד כדי לפרנס עצמו. אבל מעולם, מעולם לא הזכיר אלי, אפילו בשמץ של רמז, שהוא נתייתם בגיל רך ושעברה עליו ילדות קשה כל כך".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אלי לא פיתח מרירות ולא ניסה לרחם על עצמו. תוך בדידות פיתח לעצמו חוש הומור שסייע לו לעמוד מול הקשיים הרבים שנערמו בדרכו. חבר מאותה תקופה זוכר אותו כילד עליו ביותר, המרבה לשיר ולשרוק... הניתוק הזמני מהמשפחה הביא בעקבותיו דווקא קשר הדוק יותר וחם יותר אליה. כילד היה אלי שקט ובודד, בוחן כל מצב בשקט נפשי ובעיניים פקוחות. אלי לא התקשה להסתגל לחברה. אולם, לכל חברה אליה נקלע, היה עומד תחילה בצד בלי לעשות מאמצים להיות מקובל. קשה היה לכן להכירו, אולם כל חברה הייתה מגלה לאט, אך בבטחה, שכאן יש מקור של כח. אלי נעשה מקובל בזכות כשרונו וכישוריו, כי היה חריף שכל ובעל כושר ניתוח מעמיק. הוא בלט ביושרו, בטוב ליבו, בנכונותו לעזור לכל אחד. אלי ניחן בשקט נפשי רב: אף פעם לא הרים קול, לא גילה סימני רוגז, ואיש לא ידע כמה רגיש ורגשן הוא. בכל הזדמנות הפגין סבלנות וסובלנות. גם מוריו של אלי לא עמדו תחילה על כשרונו של הילד השותק - אבל זאת רק עד לבחינה הראשונה. לאחר מספר בחינות ותקופת היכרות עמדו מוריו על ייחודו והגדירו אותו כעילוי. לפי עצתם והמלצתם עבר אלי ללמוד בבית הספר "שילה", שנחשב אז לבית ספר דתי מעולה. עם סיום לימודיו בבית הספר העממי התמרד אלי לראשונה ועמד על דעתו. הוא החליט לנטוש את הפנימייה ובחר לו מסלול לימודים לפי בחירתו. כשהסבירו לו מוריו וחניכיו את התוצאות הכרוכות בהחלטתו, לרבות הקושי הכלכלי הצפוי בבית ולרבות הוויתור על ה"פריבילגיה" ללמוד בישיבה ולהשתחרר משירות חובה בצה"ל - הכריז אלי שהוא שואף לשני דברים: לשרת בצה"ל וללמוד באוניברסיטה. במבט לאחור, זוהי הצהרה די מפתיעה מפי ילד בן 13. לא היה שום דבר בחינוכו של אלי, שהיה חינוך תורני-חרדי, ולא היה דבר בביתו, שיורה ויכוון אל האוניברסיטה. לא ברור מניין קלט את רעיון האוניברסיטה. לאחר נפילתו נמצא בארונו, מתקופת ילדות זו, אוסף בולים ואוסף צמחים מיובשים, כשלידם הגדרות מדויקות של כל צמח. אין רבותא באיסוף הבולים, אך מניין צץ ענין הצמחים המיובשים, איך וכיצד גילה את הגדרותיהם - לא ידוע. אם כך ואם כך, בגיל 13 כבר פילס אלי לעצמו, מתוך הכרה ותוך התגברות על מכשולים, את התיב בו חי ובו נפל. כדי להתקבל לתיכון, היה עליו להשלים לימודים שלא למד בביה"ס העממי, לרבות אנגלית. לאחר שני שיעורים שבהם לימדו אותו, בעיקר את האותיות, המשיך לבדו והגיע בעצמו לרמה הדרושה בתיכון. באותו זמן נזדמן לו ספר מתימטיקה והוא החל ללמוד בעצמו, ללא כל סיוע, מתימטיקה. בלי ספק הייתה זו אהבה ממבט ראשון. בבית הספר התיכון "ליפשיץ" נפגש אלי בחברה שונה מזו של ביה"ס "שילה".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כדרכו, הסתגל אליה לאיטו, אך לבסוף השתלב בפעילויות שונות של בית הספר. מאחר שהיה נער שקט הופתעו תחילה המורים מהישגיו הטובים בלימודים. כותב חברו לכיתה: "מעטים היו שהיטיבו להכירו, כי קשה היה לפרוץ לתוכו וקשה עוד יותר היה להגדיר את אישיותו. אבל כשהכירוהו - פשוט אי-אפשר היה שלא לחבב אותו. באלי הייתה תמיד השלווה נסוכה על הפנים. בת-צחוק וחיוך על פניו היו בני לווייה בלתי נשכחים שלו. גם בשעות כעס ומשבר לא פגע מעולם בחברו אף לא במילת גנאי הקטנה ביותר. תכונה זו הייתה כה טבועה בו, שהפכה לחלק עיקרי מאישיותו של אלי, כפי שהכרנוהו. אך את כישרונותיו של אלי לא הכרנו בתחילה, כי הוא היה צנוע ונחבא אל הכלים". כותב חבר אחר: "כשהכרתי אותו היינו שנינו תלמידי ביה"ס התיכון ותמיד התרשמתי אני, וחברי איתי, מהצירוף שאפיין את אלי - מסירות ועליזות. מסירות לכל מה שעסק בו, אם בלימודים ואם בחברות. עם חברך היה - חבר של ממש היה ותמיד ידעת כי בעת הצורך יש לך על מי לסמוך. מנין דלה את כוחותיו? נפלא מבינתי, ויותר מכך, איך עשה זאת בעליזות, בחיוך טוב, בהיענות לכל אחד. רק אנו, חבריו הקרובים ידענו כמה קשים חיינו...". בהיותו תלמיד בתיכון עבד אלי במתן שיעורי עזר ובחופשות לא מאס אף בעבודות קשות - ובכך מימן לעצמו קניית ספרים והוצאות לימוד אחרות. תנאי הלימוד בבית לא היו משופרים ביותר. מאחר שלא נתייחדה לו פינה משלו, התרגל אלי ללמוד בשעות הערב והלילה, כשהוא מסתגר במטבח, לאחר שכולם הלכו לישון. למרות הקושי בבית והצורך לעבוד כדי לממן עצמו - מצא אלי זמן וכוח לפעולות התנדבות, ובמשך כל תקופת התיכון לימד עיוור בהתנדבות. בגיל 17סיים אלי את לימודיו בבית-הספר התיכון, בציונים מעולים, ונתקבל לעתודה האקדמית באוניברסיטה העברית בירושלים. אך החליט שהשירות בצה"ל קודם ללימודים.

אלי גויס לצה"ל בתחילת פברואר 1968. הוא הוצב לחיל השריון, והיה טען-קשר. את רוב שירותו עשה ברמת הגולן. השתתף בפשיטות לפתח-לנד, וב"ימי קרב" רבים, רבים. פרטים אלו נודעו למשפחה רק לאחר מלחמת יום-הכיפורים, מפי חבריו ליחידה. אחת לשלושה חודשים היה מגיע לחופשה. הוא הרבה לשתוק, ובמכתביו הביתה מעולם לא התעניין ולא ביקש עזרה. כותב חבר: "כשנפגשנו עם אלי בחופשותיו הקצרות והנדירות - שום מתח, שום סיפור גבורה, רק חיוך עליו, רק 'שטויות, הכל יעבור'...". כך זוכר אותו חברו לצוות הטנק מהשירות הסדיר "שקט, רגוע ומלא בטחון".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לאחר השירות הצבאי חזר אלי אל אהבתו משכבר הימים - המתמטיקה. הוא התחיל את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים בחוגים למתמטיקה וסטטיסטיקה. וכמו-כן השתלם במדעי המחשב. סדר יומו היה דחוס. בנוסף ללימודים, עבד ביותר מאשר משרה אחת. בבוקר עבד משרה מלאה, בערב עסק בהוראה ובשעות הביניים היה מתכנת מחשבים. עם כל זאת, כבן מסור ודואג לאם ולמשפחה, סייע לאם לעבור מדירת העוני למגורים אנושיים. אלי היה קשור מאוד אל הבית והמשפחה. אהב ללא מצרים את אמו. כותב חבר לספסל הלימודים: "כאשר החברים נאנקו תחת עומס הלימודים, והיו שקועים רוב שעותיהם בלמידה ושינון, היה אלי עובד ביותר ממשרה אחת בנוסף לעמידה בהתחייבויות לימודיות ואחרות, ויחד עם כל זאת רגוע ושקט". באחד הסמינריונים לסטטיסטיקה ביקש המרצה מאלי להיות איש קשר בינו לבין הסטודנטים בקבוצה, בנוסף לכך שאלי גם היה צריך להכין את עבודותיו ולהרצות. אלי ביצע זאת לשביעות רצונו המלאה של המרצה. בתקופה שבה מתח הלימודים היה כבד, ידע אלי לשמור על שקט נפשי. בתקופת הבחינות באוניברסיטה, כאשר החומר היה רב וקשה והזמן קצר, היה אלי משתדל לנסוך בטחון ולהרגיע: "יהיה בסדר, השד לא נורא כל כך...". לאלי היו סיבות טובות להרגיש כך. כאשר היה יושב בהרצאות למתמטיקה, והחומר הנלמד לא היה ברור ומוכן ליושבים סביבו, היה אלי מסביר ומבהיר, תוך כדי ההרצאה את החומר הנלמד לחבריו. לשיאו הגיע אלי לדעתי, בתקופת הבחינות, כאשר המשיך בעבודותיו, למד לבחינות, ונשאר חדור בטחון בהצלחה. ואמנם, הוא הוכיח כי בטחונו בהצלחה לא היה מוגזם כלל וכלל, ועל כך מעידים הציונים שקיבל. אלי היה שייך לאותו קומץ של סטודנטים אשר יכול היה ללמוד, לעבוד ולהצליח בשניהם. אלי סיים את הפקולטה למתמטיקה בהצטיינות. סיים את כל הבחינות ימים ספורים לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים, אך לא זכה לקבל את התעודה. מבחינה חברתית היה אלי נחבא אל הכלים. הרבה להאזין ומיעט לקחת חלק בוויכוחים רבי-משתתפים. אולם כאשר היה בחוג מצומצם והוויכוחים האקדמיים היו קולחים, השכיל אלי להסביר עמדתו, להגן עליה, וברוב המקרים לשכנע".

ביום הכיפורים גויס. לאחר התארגנות חפוזה עלו הוא ויחידתו לרמת הגולן. איש צוות אשר פגש אותו במחנה היציאה לקרב, מספר שעיקר שיחתם נסבה על תוכניותיו של אלי ללמוד לקראת תואר שני באוניברסיטה. היחידה, שכללה טנקים מעטים, נתקלה ליד הכפר נפח בראש החץ הסורי שכלל למעלה מ-400 טנקים. בקרב עקוב מדם בכפר נפח, נפגעו רוב הטנקים של היחידה. רבים נפלו חלל. חלקם היו נעדרים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביניהם אלי. אלי נפל ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973). לאחר שמונה חודשים נתגלו שרידיו בטנק והובאו למנוחות בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים. שבוע לאחר מכן נמסרה לאמו תעודת בוגר האוניברסיטה של אלי, תעודת בוגר בהצטיינות.

אחת מהעבודות הרבות שבהן הועסק אלי ואשר לה הקדיש מאמצים מיוחדים, היה מחקר של ד"ר א. לוי ומ. חן במימון של משרד החינוך ואוניברסיטת תל-אביב בשם "גידול בהישגים לימודיים מכיתה ד' עד כיתה ו'", אשר נועד לבדוק את השפעת הלימודים על הקטנת הפער בין בני שכבות חברתיות שונות. המחקר, שפורסם לאחר נפילת אלי, הוקדש ע"י עורכיו לאלי. וכך כתבו בהקדשתם: "חוברת זו מוקדשת לזכרו של אלי אהרונוב. אלי עבד במחקר זה במשך שלוש שנים ועבודה זו הייתה התנסותו הראשונה במחקר. הוא גילה כשרון, מסירות וצניעות בכל מעשיו כיאה לחוקר צעיר בראשית דרכו לעולם המדע. הוא לא זכה לראות את הדו"ח המוגמר. נפל במלחמת יום הכיפורים. יהא זכרו ברוך".